

[Poul Hansen (Kalundborg).]

som ville give to portioner dyrtidstillæg, skal der for at opveje denne bruges en skattelettelse på flere hundrede millioner kroner. Det ville blive en reel købekraftsudvidelse, som ikke ville kunne undgå at påvirke valutabalancen i ugunstig retning. De konservative har været blandt de ivrigste til at bebrejde finansministeren, at han har øget statens træk på nationalbanken. Men hvordan skulle han kunne skaffe udvej for disse skattelettelser uden et endnu større træk på nationalbanken? Hvis ikke den konservative tanke derfor er det rene blålys, eller valglys, må der være en eller anden skjult forklaring, som vi forhåbentlig bliver delagtiggjort i, og som jeg i hvert fald vil efterlyse.

Indtil en sådan forklaring foreligger og vi måtte blive overbevist af den, må vi fra vor side fastholde den politik, der blev flertal for i fjor. Vi ser den senere tids forbedring af handelsbalance og valutastilling som et resultat af denne politik. Vi er langt fra ved vejs ende, og derfor må den stramme finanspolitik fastholdes — det er et af de vigtigste midler, vi råder over herinde.

Som jeg allerede har sagt, finder vi det forkert at male situationen sort i sort, og vi afviser den agitation, som ensidigt og groft giver regeringen skylden for enhver vanskelighed. Vi kan her støtte os til den kendsgerning, at en række lande, også det konservativt styrede England, har deres besvær med valuta og prisudvikling, og at man både i England og andetsteds har måttet gribe til diskontoforhøjelse og forbrugsbegrænsende foranstaltninger. Det rimer dårligt med talemåderne om, at det kun er under socialdemokratiske regeringer, der kan opstå valutavanskeligheder.

Vi kan også henvise til, at man udefra bedømmer Danmarks stilling anderledes og væsentligt gunstigere, end den — formelig af partipolitiske grunde — bedømmes af venstre og konservative. Jeg kan her henvise til de korrespondancer, der har

været fremme i danske blade om bedømmelsen f. eks. i Amerika og England, og til lederen af det svenske folkparti, professor Bertil Ohlins udtalelser til „Ekstra-bladet“ forleden: Danmarks økonomi har det langt bedre, end de fleste danske aner, sagde han.

Vi vil imidlertid ikke heraf lade os forlede til nogen falsk optimisme. Valutastillingen, prissituationen, nødvendigheden af erhvervsmæssige investeringer, ikke mindst af hensyn til de kommende store årgange — alt dette taler imod en forbrugsudvidelse, som der ikke er rigelig dækning for gennem øget produktion og produktivitet, og det kan kun tilskynde os til at være den højtærede finansminister behjælpelig i hans anstrengelser for at værne overskuddet på statens drifts- og anlægsbudget.

Dette betyder imidlertid ikke, at vi er enige med dem, som mener, at så må reformarbejdet skydes ud. Der er reformer, som netop nu trænger sig på. Regeringen har bebudet et forslag til en ny lærlingelov. Denne sag vil naturligvis have sammenhæng med hele det meget vigtige problem: at skaffe tilstrækkelige uddannelsesmuligheder for de mange unge, der om få år rykker frem. Dette problem kan vi ikke skyde fra os.

Vi mener også, at behovet for en skatte-reform bliver større år for år, og vi beklager stærkt alle de krumspring, som venstre og de konservative hidtil har foretaget for at undgå for alvor at gå til arbejdet i denne sag. Sidst har jeg set, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen har fundet ud af, at det bebudede forslag om skat ved kilden vil forsinke arbejdet. Jeg kan ikke se, det kan være tilfældet, medmindre man vil benytte det som et påskud til yderligere forhaling. Vi mener tværtimod, at det vil være rigtigt og rationelt at tage dette spørgsmål med i en større reform. Der kan siges adskilligt både for og imod en sådan omlægning af selve skatteopkrævningen, men jeg tror, at tager vi ikke denne sag op nu, må vi gøre det inden længe alligevel. Ud-